Entrada

Oh Déu meu!

Per pregaria.cat el dt., 26/06/2007 - 09:00

Feia una bona estona que trucàvem a la porta. I la germana Maria, ermitana de Sant Gudiol, estava tan abstreta en la seva pregària que no se n'assabentava. Nosaltres... donant cops cada cop més forts, i cridant: Maria, Maria....

. *Ja vaig, qui hi ha ?*

Per fi, ja ens escolta. Pensàvem que enmig de tant de silenci havia perdut la capacitat d'escoltar.

Les visites a la Maria eren molt esporàdiques. Costa arribar-hi. I al final la pujada fins l'ermita és llarga i costeruda. En canvi quan hi ets tot resulta força agradable. Dues habitacions senzilles, pocs mobles, tres icones, la llar de foc, el taller de la ceràmica, uns serveis elementals...i especialment la mirada amable, directa i joiosa de l'ermitana.

Quan ja la conversa havia baixat una mica el to inicial i semblava que anàvem a les preguntes generals sobre la vida solitària. El Quim, el més menut de la colla, li pregunta:

. *Maria, i què estaves fent que no ens senties ?*

. *Estava pregant, saps.*

. *I què pregaves?*

. *Li deia. Déu meu !*

Déu meu!

que ho omples tot, que ho penetres de capacitats i de llum.

Déu meu!

que ens coneixes, que ens estimes i ens fas teus, i nostres.

Déu nostre!

de l'univers en expansió, de la terra, de les consciències, de la vida.

Déu nostre!

Que ens habites, que tens cura de nosaltres i que ens parles.

Déu nostre!

que ets un Nosaltres.... i nosaltres tan teus i penetrats de Tu.

Déu meu i Déu nostre ! Amén.

Cap a les cinc començàrem a baixar a poc a poc, mirant de no relliscar Tots callàvem. Sabíem un cop més que mai estem sols.